

утро“ и весело му се провикнала: „Мило слънчице, вземи ме пакъ при себе си!“ Като изрекла това, и слънчевитѣ лъчи отново я превърнали въ невидима пара. Тя отново се понесла надъ равнини и планини, надъ села и градове.

Денътъ билъ горещъ и душенъ. Нашата игрива капка искала пакъ да слѣзе на земята и затова замолила слънцето: „Пусни ме, слънчице, на земята при моята майка — морето. Едва капката казала това, и зачула, около себе си още хиляди тънки гласенца, които викали също като нея. Това били нейнитѣ сестрици, плуващи заедно съ нея. Слънцето се съжалило надъ тѣзи малки дечица и тѣ почнали да се сгъстяватъ все повече и повече. Капкитѣ образували облакъ. Въ този гъстъ облакъ, капкитѣ се притискали една о друга, безъ да знаятъ какво става съ тѣхъ. Но изведнажъ тѣ се превърнали на видими капки и полетѣли надолу. Съ голѣмъ шумъ и плѣсъкъ тѣ паднали на земята. Хората казвали: „Вали дъждъ“.

Нашата капка паднала на единъ голѣмъ камъкъ, но нищо не ѝ станало. Бодро и весело тя скочила отъ камъка и се слѣла съ своитѣ сестрици, които били толкова много, че образували цѣло горско поточе. Бързо се понесла капката все по-далече и по-далече. Въ това време дошла на брѣга една жена съ медникъ въ ржка. Тя напълнила медника съ вода, въ която попаднала и нашата капка. Съ водата тя напрѣскала платното, което била прострѣла на тревата да се бѣли. Слънцето нагрѣло платното и капката отново се превърнала въ невидима пара. Отново вѣтърътъ я понесълъ на свобода.